

Der trak en ny Flok Krager henover hans Hoved og forsvandt i Skoven under høje Glædesskraal. I det samme blev han opmærksom paa Hovtramp og Vognraslen, der nærmede sig ad Landevejen fra Kærsholm. En nedslaaet Kalesjevogn med et Par store Skimler for kom lidt efter i Skridtgang op ad Bakken, som nedenfor det Sted, hvor han sad, havde en stærk Stigning.

Da det gik op for ham, at det maatte være Pastor Blombergs Køretøj, rejste han sig og gik ud ad Vejen i samme Retning, som Vognen kørte, idet han haabede, at man da ikke skulde kunne genkende ham.

Men han forregnede sig. Da Vognen naaede ud for ham, lod Præsten holde og hilste ham med en munter Haandbevægelse.

„Se se! De gaar og sværmer i Aftenstilheden, Hr. Fremtidsdrømmer! Ja — ikke sandt? — her er smukt. Og, som jeg netop sagde til min Datter, det er ingen Under, at vor gamle Folkepoesi, — hvori det jo paa en Maade er Naturen selv, der synger, — er bleven saa befolkede med alleslags eventyrlige Væsner. Der er virkelig noget fantastisk, noget troldomsagtigt ved en Aften som denne. Og vi Mennesker synes jo stadig ikke at have mistet vor Modtagelighed for Mystiken i Naturen, siden en moderne Ingeniør i vor fremskredne, naturalistiske Tidsalder kan lade sig indfange af den.“

Han sagde dette med et Skælmeri, der bødede paa Ordenes Ligefremhed. Og idet han nu vendte sig mod sin Datter (der her ved Faderens Side syntes mere kry overfor Per, ja næsten betragtede ham med nogen Overlegenhed) fortsatte han:

„Hør, min Pige ... Ingeniøren smitter mig virkelig. Jeg faar Lyst til at strække Benene lidt. Du skal jo ind i Brugsen og hente de Varer — du kan saa køre i Forvejen og vente der, til jeg kommer. For De har vel ikke noget imod, at jeg gør Dem Følgeskab et lille Stykke?“

Per fremmumlede et Gudbevars, og Præsten kom med lidt Besvær ned af Vognen.

„Man faar for lidt sund Motion i vort hæsblæsende Damp-Sekulum,“ sagde han og traadte stærkt i Vejen ligesom for at opstampe indslumrede Ungdomskræfter. „Vore Jernbaner, som jeg ellers af Hjertet priser, forleder os til Utroskab mod Naturen ... gør os ulydige mod dens faderlige Bud. Naar jeg ser saadan et langt, sort Jernbaneuhyre fare hvislende henover Guds grønne Jord, kommer jeg altid til at tænke paa Slangen